

Μοναχικά παιδιά

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Γιατί οι μεγαλύτεροι δε νοιαζόμαστε τα παιδιά μας να έχουν ευαισθησία που μεταφράζεται σε ανοιχτότητα απέναντι στους άλλους; Η γειτονιά, όπως την γνωρίζαμε, έχει σβήσει από τον χάρτη. Τα παιδιά δεν μαζεύονται τα απογεύματα για να παίξουν, να μοιραστούν χρόνο, να μαλώσουν, να κάνουν παρέα, να τα χαλάσουν και να τα βρούνε. Ακολουθούν τους μεγάλους που εργαζόμαστε σκληρά, με απάνθρωπα πολλές φορές ωράρια, και το ίδιο κάνουν κι εκείνα. Τα απογεύματά τους γεμάτα. Ξένες γλώσσες, μουσική χορός, αθλητισμός, πολεμικές τέχνες, κέντρα δημιουργικής απασχόλησης, φροντιστήριο όταν μεγαλώνουν. Ζωή για παρέα και παιχνίδι δεν προβλέπεται. Μόνη συντροφιά η οθόνη, κάποτε και με διαδικτυακά παιχνίδια στα οποία φτιάχνουν μικρές ομάδες. Αν υπάρχουν αδέρφια, κοντά στην ηλικία, τουλάχιστον ανταλλάσσουν μία κουβέντα και παίζουν.

Ο τρόπος αυτός μοιραία οδηγεί τα παιδιά να μη νοιάζονται για τους άλλους. Κι έτσι συναντάμε στο σχολείο και όπου αλλού υπάρχει ομάδα, παιδιά που είτε δεν τους ενδιαφέρει να κάνουν παρέα είτε δεν βρίσκουν παρέα. Κι ενώ είναι εμφανής η μοναχικότητά τους, δύσκολα και τα άλλα παιδιά αισθάνονται ότι μπορούν να παρέμβουν, μπορούν να βοηθήσουν, τουλάχιστον να μη βλέπεις στην αυλή του σχολείου, στην τάξη μέσα, στην παρέα του καθηγητικού, στην ομάδα της κατασκήνωσης παιδιά που περιμένουν να περάσει η ώρα του διαλείμματος ή του ελεύθερου χρόνου, για να μπούνε σε πρόγραμμα.

Είμαστε υπέρ του να γεμίζει η ώρα των παιδιών με δραστηριότητες. Δεν ξέρουμε άλλωστε τι να τα κάνουμε. Φοβόμαστε την ανία τους, διότι φοβόμαστε ότι θα πρέπει να μοιραστούμε τον χρόνο μας μαζί τους και δεν ξέρουμε τι να πούμε, τι να δείξουμε, ποιοι είμαστε απέναντί τους. Και επειδή κι εμείς φοβόμαστε να ανοιχτούμε, να μιλήσουμε πέρα από έναν δύο που αισθανόμαστε κοντά μας, θεωρούμε φυσικό τα παιδιά μας να είναι κι αυτά έτσι. «Βρήκες κάποιον ή κάποια να κάνεις παρέα;», τα ρωτάμε. Οργανώνουμε και πάρτι ή συνάξεις μαμάδων των συμμαθητών ή συμμαθητριών για να φέρουν και τα παιδιά τους ώστε να σπάσει ο πάγος. Αλλά μέσα μας δεν έχει φύγει η επιφύλαξη απέναντι στο μοίρασμα της καρδιάς, ούτε ένας φόβος ποιους φίλους θα διαλέξουν τα παιδιά μας κι αν αυτοί είναι καλοί, πάντα κατά την γνώμη μας. Κι έτσι η μοναχικότητα συχνά

δαιωνίζεται.

Η γενιά μας και η προηγούμενη ειρωνευόταν τον σαμαρειτισμό. Δεν θέλαμε ανθρώπους που να έχουν ως στόχο της ζωής τους να αγαπούνε ή να κάνουν το καλό. Υπερασπιζόμαστε τον δικαιωτισμό. Μόνο που αυτός αφ' εαυτού του δεν δίνει την ευκαιρία στο να κατανοήσουμε ότι για να ανοιχτούν σε σένα οι άλλοι, χρειάζεται να έχεις μάθει ότι είναι ωραίο να ανοίγεσαι, να λες «ευχαριστώ», να κάνεις κι εσύ τα δικά σου βήματα. Έτσι, θα συγκινείσαι όταν θα βλέπεις έναν άνθρωπο μόνο του και θα κάνεις κίνηση προς αυτόν. Κι αυτή την ευαισθησία θα την περάσεις στα παιδιά σου. Αυτό δεν σημαίνει ότι θα τα ωθείς να επιμένουν σε σχέσεις με παιδιά που δεν θέλουν να ανοιχτούν ή βγάζουν μόνο έναν εαυτό που ζητά χωρίς να δίνει. Αλλά το να έχουμε γεμίσει από ανθρώπους που νοιάζονται μόνο για «αγάπη κλειστή», αποκλειστική, και φοβούνται να δούνε ότι αυτός που αγαπά, αυτός που χαίρεται δεν κλείνει την καρδιά του, προσθέτει σε έναν κόσμο ήδη ατομοκεντρικό, μοναξιά χωρίς διέξοδο.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3CzoqHi>